

Toen zij Sint Maarten met zijn oude kerk achter zich gelaten hadden, was de duisternis verdwenen. Duidelijk zag Kees de beide hoge torens van Schagen in de verte oprijzen.

„Kijk”, zei hij tegen Kalle, „het Wiel is warempel al dicht gevroren. Misschien rijden we met Kerts mis wel schaatsen op het „Zwanemeer”, maar toen zweeg hij verschrikt, het was hem te binnen geschoten dat het voor Kalle geen vrolijk Kerstfeest worden zou.

Toen hij gauw aan het begeerde padvindingsmes denken wilde, leek het hem lang zo begeerlijk niet meer!

Al gauw bereikten zij de eerste huizen van het stadje. Haastig deed hij Kalle de bouffante af, hij wilde niet dat de grote mensen hem uit zouden lachen. Voor het café „De gouden Engel”, op de Markt stopte onverwachts de wagen. Kees schoof van de kisten af, en kwam onzacht op den bodem terecht, maar in zijn val zorgde hij er toch voor dat hij Kalle geen pijn deed.

Voor Vader en Moeder uitgestapt waren, stond hij al op straat op hen te wachten. „Je moet zelf maar met het beest naar Igesz gaan”, zei vader, „loop maar gerust door naar de keuken en probeer hem daar te verkopen. Ze zijn er niet krenterig, Igesz betaalt je wel den prijs die hij waard is, dan gaan moeder en ik vast door naar de kippenmarkt”.

Kees bromde wat en liep langzaam met zijn kalkoen naar het grote witte Hotel. Voor de ramen zaten mensen aan tafeltjes te ontbijten, maar hij bleef niet staan kijken.

Hij ging de draaideur door, kwam in de grote vestibule waar mannen in het zwart met bladen vol koppen koffie hem haastig voorbij liepen, en hoorde ergens duidelijk eieren sissen die gebakken werden.

Daar werd hij aan zijn mouw getrokken, toen hij omkeek zag hij dat het Moeder was.

„Ik vergat je nog te zeggen dat je veertig gulden moet vragen”, fluisterde zij, „en je mag je niet verder dan tot vijf en dertig af laten dingen. Dat is ook nog een mooie prijs”.

Toen verdween ze weer haastig.

Kees vervolgde zijn weg naar de keuken.

Hij keek naar Kalle op zijn arm en streelde zacht de glanzende veren.

Daar stond hij op den drempel van de grote lichte keuken.

Een man met een witte muts op was bezig eieren te bakken en een jonge man, die met hem stond te praten, keek om, zag Kees staan en kwam naar hem toe.

„Aha! Nog een kalkoen!” zei hij en hij pakte Kalle zo maar bij zijn poten.

Kalle, niet gewend aan zo’n behandeling, begon verontwaardigd te schreeuwen.

„Hoeveel moet je er voor hebben?” vroeg hij.

„Veertig gulden”, zei Kees, terwijl hij nieuwsgierig om zich heen keek.

Daar zag hij aan een haak nog vier kalkoenen hangen, geplukt, stijf en koud.

„Veertig gulden! Vijf en twintig kan je er voor krijgen!”

„Neel!” zei Kees.

„Nou goed dan. Dertig! Een mooi bod!”

„Nee, nee!” zei Kees haastig, en weer keek hij naar de geplukte beesten, „dertig is te weinig”.

„Nou, vijf en dertig dan. Maar ik ga er geen cent boven”.
Kees keek naar zijn schoenen. Hij voelde dat Kalle bezig was aan de knopen van zijn jasje te pikken.
„Nee, ook voor vijf en dertig niet”, zei hij weifelend.
„Maak dan dat je de deur uit komt!” schreeuwde de hotelhouder, „je bent niet goed wijs!”
Kees maakte dat hij weg kwam.
Op de kippenmarkt vond hij zijn ouders.
„Wat is er?” vroeg zijn Moeder. „Heb je hem nog? Wou hij ’t er niet voor geven?”

„Ik . . . ik wil liever de markt eens op gaan”, stotterde Kees.
Op het zelfde ogenblik sprak een man, die een kip wilde kopen, Moeder aan en Kees liep vlug door.
Van kraampje tot kraampje ging hij.
Nee maar, wat was er veel te koop!
Maar de messen die er lagen, waren toch het allermooist.
Hij zag er één net als hij zich altijd gedroomd had: met een kurketrekker en een boor, alles compleet.
„Hoeveel moet die kosten? vroeg hij den koopman.
„Zes gulden”, fluisterde die, „maar omdat jij het bent, krijg je hem voor vijf!”
„Ik kom straks misschien terug”, zei Kees, „als ik mijn kalkoen verkocht heb”.
Een oude Juffrouw leunde tegen het hek van de kerk.
Zij keek opmerkzaam naar Kalle.

II

Met kleine dribbelpasjes kwam ze naar hem toe.

„Een mooie kalkoen!” zei zij, „hoeveel vraag je ervoor?”

Kees drukte Kalle dichter tegen zich aan, hij had het gevoel of iedereen hem zijn vriendje af wilde nemen.

„Ik . . . ik geloof niet dat ik hem verkoop”, zei hij.

Toen hij voor de tweede maal bij zijn Moeder met Kalle terug kwam, vroeg zij:

„Wou de oude Juffrouw waarmee je stond te praten de kalkoen kopen?”

„Ja”, zei Kees onverschillig, „maar dat was helemaal niets! Ik geloof dat ik het nog maar eens ga proberen”.

„Doe dat”, zei zij, „maar je kunt het best naar den poelier op de Lagezij gaan.

Die zal je vast geven wat je er voor vraagt. Ik ben de kippen al op drie na kwijt. De mensen kopen vlot zo vlak voor Kerstmis”.

„Waar is Vader?” vroeg Kees.

„Een kop koffie drinken bij Boontjes. Hij was verkleumd van het lange staan”.

„Nu, dan ga ik maar weer”, zei Kees.

Weer liep hij langs de stalltjes. Hij zag nog een schat van mooie dingen, maar hij bleef geen enkele keer staan om er naar te kijken.

Eindelijk had hij Raven, den poelier, bereikt.

Toen hij in de winkelkast al dadelijk drie geplukte kippen en een kalkoen zag hangen, maakte hij terstond rechtsomkeert, bang dat Kalle ze zien zou.

„Wat!” riep zijn Moeder, toen zij hem voor de derde maal met Kalle op zijn arm terug zag komen, „ben je hem nog niet kwijt? Wou de poelier hem zelfs niet hebben?”

Kees zweeg en liet zijn hoofd hangen.

„Je valt me bar tegen”, mompde zijn Moeder, „dat gaat mee naar de markt en kan niet eens één kalkoen verkopen! Vader en ik zijn alle kippen kwijt. Je hebt het goede ogenblik voorbij laten gaan. Nu zal je er geen vijftien gulden meer voor krijgen, ik ben zelfs bang dat je hem weer mee naar huis kunt nemen”. Maar dat scheen Kees al bijzonder weinig te kunnen schelen.

Zijn gezicht klaarde zelfs helemaal op.

Hij stopte Kalle haastig onder zijn jasje en liep vrolijk naast Moeder naar „De Gouden Engel” waar ze Vader en Kieft al in de auto vonden.

„Wat zie ik?” zei Vader, „heb je Kalle nog? Hoe komt dat nou?”

„Niemand wou hem hebben”, zei Kees ontwijkend.

„Zo, dat is vreemd, erg vreemd”, zei Vader en hij keek daarbij Kees zo olijk aan, dat die maar gauw een anderen kant op keek.

Het was net of Vader zijn diepste gedachten geraden had.

Maar Moeder mompde: „Hij is me bar tegen gevallen. Ik had gedacht dat hij handiger was”.

Toen Kees dien avond in bed lag, keek hij naar Kalle, die, zijn kop in de veren gestoken, rustig sliep, moe van de opwindende tocht naar Schagen.

Hij dacht zonder harteer aan alle mooie dingen, die hij had kunnen kopen, als hij gewild had.

„Geen enkele, zelfs het mes niet, was me zoveel waard als jij”, zei hij hardop en daarbij had hij het gevoel of hij een kerstgeschenk gekregen had, zó mooi, dat niemand op de hele wereld zo blij kon zijn als Kees Appelboom op dit ogenblik!